

Žij v tobě
a chceš růst.

Jakub

KALENDÁRIUM

1. 22. neděle v mezidobí

8. svátek Narození Panny Marie

10. 23. neděle v mezidobí

13. sv. Jans Zlatoustého, biskupa a učitele církve

14. svátek Povýšení svatého Kříže

15. Panny Marie Dolečné

16. sv. Ludmily, mučednice

17. 24. neděle v mezidobí

20. sv. Ondřeje Kim Teegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků korejských

21. svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

24. 27. neděle v mezidobí

26. sv. Kosmy a Demiana, mučedníků

27. sv. Vincence z Paula, kněze

28. slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa

29. svátek sv. Micheala, Gabriela a Rafaela, archandělů

30. sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Svátek Narození Panny Marie - 8. září

Je to jeden z nejstarších mariánských svátků a dosvědčuje víru křesťanů, že se Panna Marie narodila bez dědičného hříchu - jinak se u svatých slaví smrtelný den /tj. den narození pro nebe/. Podle tohoto data byl stanoven den, kdy se slaví početí Panny Marie /8. prosinec/. Skutečný den jejího narození neznáme. Datum 8. září se objevuje poprvé v 5. století v Jeruzalémě. Byl to výroční den posvěcení baziliky postavené na místě, které tamní tradice označovalo za místo, kde se Matka Boží narodila; dnes tam stojí bazilika sv. Anny. Od 7. století se slaví v tento den svátek Narození Panny Marie.

Svátek Povýšení svatého Kříže - 14. září

Tento svátek má svůj původ v Jeruzalémě, kde se už v 5. století 14. září vystavovaly k veřejné úctě věřících zbytky dřeva z Kristova kříže. Křesťanský Východ začal pak v tento den slavit svátek Povýšení svatého Kříže; v 7. století se jeho slavení rozšířilo i na Západ. Později se zároveň vzpomínalo také na znovuzískání svatého kříže z Persie, kam byly jeho ostatky odneseny jako válečná kořist. Císař heraklius je v roce 628 přinesl zpět do Jeruzaléma.

Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty - 21. září

Když ho Jakub povolal mezi své učedníky, byl v Kafarnau výběrčím poplatků, prováděpodobně městských, nebo daní a cla ve službách Heroda Anti-

sv. Markovo a Lukášovo evangelium uvádějí při této příležitosti jeho druhé jméno Levi, a Marek dodává, že to byl syn Alfeův. Je také ve všech seznamech apoštolů. Dále se o něm biblické texty nezmiňují. Po seslání Ducha svatého působil nejprve mezi Židy v Palestině a napsal pro ně aramejsky evangelium; jeho dnešní řecký text je pozdějším překladem. Kam odešel hlásat evangelium potom, nelze s jistotou tvrdit; sterokřesťanská tradice se zmiňuje o Etiopii, Persii a Pontu u Černého moře. Východní i západní křesťané ho uctívají jako mučedníka. V 11. století mu byl v Salerno /v jižní Itálii/ postaven kostel, v němž jsou dnes uloženy jeho ostatky.

Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů - 29. září

Michael, jehož jméno znamená "Kdo jako Bůh?", je v biblických textech označován jako jeden z prvních knížat /Dan 10,13.21/, ochránce vyvolaného národa /Dan 12,1/ a vítěz nad démony /Jud 9; Zj 12,7/. Také křesťané v něm od počátku viděli zvláštního ochránce novozákonního Božího lidu a přímluvce zemřelých před Božím trůnem. Byl zván také při exorcismech /vymítání zlého ducha/. Jeho svátek se slaví už od 5. století ve výroční den posvěcení baziliky zbudované k jeho počtě v Římě na Via Salaria. Spolu s ním se připomínají další dva archandělé, kteří o sobě prohlásili, že stojí před Bohem /Lk 1,19; Tob 12,15/.

Gabriel znamená "Muž Boží" nebo "Bůh ukázal svou sílu". Jeho jméno se objevuje v knize proroka Daniela /8,16; 9,21/. Zvěstoval také Zachariášovi narození Jana Křtitele /Lk 1,19/ a Panně Marii narození Ježíšovo /Lk 1,26/.

Rafaél znamená "Bůh uzdravil". Vypráví o něm sterozákonní kniha Tobitů. Byl zván jako průvodce cestujících.

.

Č T E Ř Í N A Z Á Ř Í

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Poutí v Loštíně

K obědu jsme měli borůvkové knedlíky. Měli jsme pořádný hlad, protože jsme celé dopoledne bšhali a hráli si na dvoře. Miša a Štěpán snědli každý čtyři veliké knedlíky, Viktor a otec Tomáš po třech a slečna a já jsme měly každá dva. Nejlepší na tom bylo, že jsme pak měli všechny modré zuby a jazyky. Jen Viktorovi zůstal jeden přední zub bílý, protože ho má umělý. Pořád jsme chtěli, aby nám ho ukazoval, a směli jsme se mu.

"Že se nikdo neptá, co budeme dělat odpoledne," podivil se otec Tomáš, když jsme byli po jídle. "Půjďme se podívat do lese na naše chýše," řekla Miša. "Dobře, ale až cestou zpátky," řekl otec Tomáš a obrátil se na slečnu: "Dovolíte byste, abych převzal dnes až do noci velení nad těmihle raubíři?" Slečna se trochu zarazila: "No, když chcete. Aspoň budu moci v klidu uklídit pracovnu pana faráře." Až do noci, řekl otec Tomáš. Co tím myslel? "S tou nocí jsem to možná trochu přehnal," řekl, "ale do večera určitě. Slíbil jsem rodičům, že vás k nim přivezu, aby vás taky poznali. Naše maminka umí báječné vafle. Sice je zrovna v Loštíně pout, ale to snad nebude vadit..." - "Cože, poutí?" vykřikli jsme. Miša a Štěpán vyskočili ze židlí a vykřikovali jeden přes druhého: "A jsou tam taky kolotoče a houpačky? A karzlina? A stělnice?" - "Všechno tam je," odpověděl otec Tomáš, "a loutkové divadlo k tomu." Loutkové divadlo! Až se mi zatajil dech. Loutkové divadlo mám ze všeho nejradši. Houpačky a kolotoče moc ráda nezáím, dělá se mi na nich špatně.

Tak jsme se dohodli, že napřed navštívíme rodiče otce Tomáše, potom půjdeme na poutí a do divadla a cestou zpátky do kankové Lhoty se zastavíme v lese u chýší. Pro samé těšení jsme málem zapomněli na modlitbu po

jídle. "Pojedeme hned?" Štěpán už bral za kliku. "Za půl hodiny."

Tentokrát jsme slečně moc nepomohli. Sice jsme chtěli pomáhat, ale vlastně jsme jen poskakovali a tancovali po kuchyni. "Radši se tu nepletete, ještě něco rozbijete," řekla slečna a vystrčila nás ze dveří.

Půlhodina našťastí uběhla rychle a my jsme naskákali do suts. Samozřejmě jsme si vzali všechny peníze. "Bude divadlo drahé?" ptal se Štěpán. "Bežekl bych," odpověděl otec Tomáš, "když je to pro děti, určitě si to i děti mohou zaplatit. Máte vůbec něco na útratu? Já vás zkrát nemám." - "Máme," řekla Míša, "vždyť jsme ještě nic nakupovali. Máme pozvat my vás?" - "Děkuju, tolik peněz ještě mám." - "To jsou kněží tak chudí? A to si ani nemůžete koupit, co byste chtěli?" - "Jen když to opravdu potřebuji," řekl otec Tomáš, "ale nemrzí mě to." Opravdu otec Tomáš nevypadá, jako by ho mrzelo, že nemá hodně peněz. Asi vážně nejsou peníze tak důležité. Vždyť ani my jsme za celou dobu v kaňkové Lhotě nic neutratili, a přece jsme se měli krásně.

Do Lhoty to nebylo daleko. Je to vesnice o něco větší než Kaňková Lhota a má velký evangelický kostel. Za ním je volné prostranství, na kterém byla pout. Jak jsme projížděli kolem, Míša a Štěpán měli nosy nalepené na skle, aby viděli co nejvíc. Ale většina stánků ještě byla zavřená. Otec Tomáš zajel do jedné z vedlejších uliček a zastavil u velkých, zeleně natřených vrat. U plotu stála drobná paní a mávala na nás. "Tak jsme tady, mami," zavolal na ni otec Tomáš. "Vítejte," řekla ta paní, "já jsem Kovaříková." Najednou jsme si uvědomili, že nás vlastně vůbec nenapadlo, že má otec Tomáš taky nějaké příjmení. Z domku vyšel i pan Kovařík a zval nás dál. Byl skoro dvakrát vyšší než paní Kovaříková, ale stejně hubený. Vypadal úplně jako otec Tomáš, jenže starší. V zahradě byl prostřený stůl, ke kterému jsme všichni zasedli. Netrvalo dlouho a byli jsme tam jako doma. Rodiče otce Tomáše se nás ptali na všechno možné a my jsme vyprávěli. Pan Kovařík měl skoro na všechno, co jsme říkali, nějakou legrační odpověď. Měli jsme ještě dost času, protože otec Tomáš řekl: "Pout začne asi ve tři hodiny a divadlo o půl čtvrté." Tak jsme pili kakao a jedli báječné vafle a rozmačkanými jahodami. Ještě nikdy jsme takové vafle nejedli. Měly chuť trochu jako zlečinky, jenže byly studené, trochu menší a tlustší. Míša a Štěpán jich snědli strašně moc, ale paní Kovaříková měla velkou zásobu a jen se smála: "Hlavně, že vám chutná!"

Pan Kovařík nám potom ukázal králíky. Má jeden spoustu a každému dal nějaké ječeno. Kdybychom nebydleli na sídlišti, taky bychom chtěli chovat králíky. Ale na balkon by se nevešli. Smáli jsme si je pohladit a dát jim mrkev. Když šel bych u nich zůstat, ale najednou jsme zaslechli z tlampačů poutovou hudbu a já jsem si vzpomněl na divadlo. Poděkovali jsme za vafle a paní Kovaříková řekla: "Ještě se nebudeme loučit, přijdete přece na večer." "Budeme opákat vafly a pít právě dětské šampanské!"

Loutkové divadlo nebylo přímo na pouti, ale v nedalekém kinosále. Byla tam spousta dětí i dospělých, zvláště těch, kteří byli v Lhotě na prázdninách. Seděli jsme ve druhé řadě a krásně jsme viděli. Hráli pohádku. Loutky se pohybovaly jako živé. Dokonce tam byly i hromy a blesky a různá kouzla. Nejvíce se mi líbila malá Káča, která se vypravila vysvobodit své dva bratry. Drak temnoty je totiž unesl a zaklel. Úplně jsme zapomněli, kde jsme. Když spadla opona, dlouho jsme tleskali.

Venku na slunko jsme pak chvilu mžourali, než jsme si zase zvykli na prudké světlo. Šli jsme na pout s Viktor se mě pořád vyptával: "Vidělas, jak pohybovali těmi loutkami? Vímala sis toho triku při kouzlech?" Ale já jsem vůbec nemyslela na žádné triky, to jen Viktor je takový rozumbráda. Naštěstí jsme už došli k Petřízkovému kolotoči a Štěpán, Míša a Viktor se šli svážit. Nastoupili na sedačky a zepli si Petřízek. Zůstala jsem dole; jen z toho pohledu se mi točila hlava. Ti tři se tam nahore chytali za ruce a rotáčeli a pokřikovali na mě. Ale na strašidelnou jízdu jsem šla s nimi. Všichni víme, že to jsou jenom triky, ale stejně mi běhal mráz po zádech. Míša mě pořád štípala do ruky, smála se a pískala. Štěpán si stále ještě zapínal oči a už i křičel ještě víc než Míša. Jen Viktor seděl ve voříku úplně klidně. Určitě zase přemýšlel, jak je to všechno udělané. U stánku s kouzelnými obálkami jsme přemýšleli, jestli ze ně

náme utráčet peníze. "Stejně si nic nevytáhnou," řekla jsem. A vtom jsme zaslechli křik: "Štěpáne, Štěpáne, tedy jsem, tedy jsem!" Napřed jsme si mysleli, že to není na nás, ale křik nepřestával a lidé se po nás začali otáčet. Štěpán byl úplně červený. Najednou Viktor křiklouna objevil nad námi na houpačce: byl to Marek. Šli jsme tam a sotva se houpačky zastavily, Marek vyskočil, vrhl se na Štěpána a volal: "To je prima, že jste tedy, to je báječná pouť, podívejte, to je moje sestra!" To všechno jedním dechem a na celé kolo. Jeho velká sestra řekla: "Pořád o vás doma vypráví, nejvíc o Štěpánovi a o tom, jak jste stavěli chýše." Pak nám otec Tomáš všem koupil velkou zrzlinu. "Dárek od maminky Kovařikové," řekl. Byl to moc dobrý dárek. Pak jsme si přece jen šli vytáhnout kouzelné obálky. Hodně jich bylo prázdných, ale Štěpán si vytáhl velkou bíledmodrou gumu a Viktor dokonce skládací papírový cylindr. Nasadil si ho na hlavu a vypadal docela jako nějský profesor. Poskakovali jsme kolem něj a tleskali. Taky jiné děti, které stály kolem, tleskaly s námi, i když nás vůbec neznaly.

Pomalu nás začínaly bolet nohy. "Pojďme domů," řekl otec Tomáš. "Ještě na horskou dráhu," řadonil Štěpán. Utíkali se s Míšou svézt a my ostatní jsme se zatím dívali na házení kroužků. "Ze to peníze dávat nebudu, to se musí napřed trénovat," řekl Viktor. Když se Míša a Štěpán vrátili z horské dráhy, šli jsme zpátky ke Kovařikům. Nejdřív jsme vyprávěli, co všechno jsme zažili, a paní Kovařiková řekla: "Kdybych byla věděla, že bude divadlo tak hezké, byla bych šla s vámi."

Pak jsme pili dětské šampaňské. Vypadalo úplně jako opravdické a bylo moc dobré. Ještě nikdy jsme nic takového nepili. "To je z květů černého bezu," vysvětlovala nám paní Kovařiková. Pak jsme šli k ohni opékat vuřty. Při tom jsme zpívali a pan Kovařik hrál na kytaru. Hraje moc hezky. Otec Tomáš se staral o oheň. "Dávej pozor, chlapče," řekla mu paní Kovařiková, když sekal dřevo, až lítalo na všechny strany. Míša a Štěpán se na sebe podívali. Připadalo jim legrační, že někdo říká otci Tomášovi "chlapče". Ale koneckonců je to syn paní Kovařikové. Naše babička taky někdy říká mamince "holčičko". K ohni přišli také sousedé Kovařikových a byli jsme veselá společnost.

Najednou otec Tomáš vyskočil a zvolal: "Odjezd!" Napřed jsme cvíli odmílovali, ale potom jsme vstali taky. "Pomůžeme vám uklidit," řekla Míša, ale jenom proto, aby ještě nemusela jít. "Kdepek," prokoukl jí otec Tomáš, "je čas k odjezdu." - "Bylo tu moc hezky," říkali jsme a loučili se. Když jsme odjížděli, stáli rodiče Kovařikovi u plotu a mávali nám, dokud jsme jim nezmizeli z dohledu. Mávali jsme taky.

"Ještě jste unavení, můžeme jet rovnou domů," řekl otec Tomáš. "Ne," vykřikla Míša, "musíme se přece ještě podívat na chýše!" Kdepek unavení! "Tak dobře," otec Tomáš přidal plyn. "Ale až k chýším suten nedojedeme, budeme muset jít kousek pěšky. Daleko to není." Souhlasili jsme. Ještě nikdo z nás nebyl v osm hodin večer v lese. Zanedlouho otec Tomáš zastavil a vystoupili jsme. Nemohli jsme se dočkat, až budeme u chýší. Ke konci už jsme utíkali, Štěpán první. A pak jsme ho slyšeli křičet: "Ještě stojí, ještě stojí!" Opravdu chýše stály přesně tak, jak jsme je před několika dny opustili. Vlezli jsme do té největší, ale ani tam jsme se nevešli, všichni. Viktor a otec Tomáš museli zůstat venku. Dovnitř se jim vešly jen nohy.

Začínalo se stmívat, ale pořád ještě bylo krásně teplo. V chýši bylo mnohem útulnější než tehdy dopoledne, když jsme stavěli. "Co budeme dělat?" zeptal se Štěpán, "zahrajeme si něco?" - "Ne, já mám lepší nápad," řekl Viktor a postrčil si brýle. "Musíme vymyslet, co budeme dělat v neč děli, až přijedou rodiče. Víte co? Uděláme pouť s loutkovým divadlem." - "Ale vždyt nemáme loutky!" - "A jak chceš dělat pouť?" - "Nemyslím opravdovou pouť," řekl Viktor, "ale takové nějaké představení, divadlo nebo tak něco." Vzpomněla jsem si na bednu v kárně: "Jasně, to je ono!" Najednou Štěpán vyskočil, narozil hlavou do střechy chýše, plácl se dlaní do čela a zajechel: "Mám to! Uděláme cirkus!" Necháпали jsme, ale Štěpán pokračoval: "Já budu kleun." Začal koulet očima a dělat různé obličejy. To se nám líbilo. Smáli jsme se mu a začali jsme vymýšlet, co všechno v cirkuse bude. Otec Tomáš přemýšlel s námi.

Co všechno jsme vymysleli, to vám teď ještě neprozradím. O tom vám napíšu až potom. Rozhodně jsme ale všichni byli vzrušením celí bez sebe. Viktor pořád opakoval: "Že jsem si nevzal papír a tužku, mohli jsme hned napsat program!" - "Já si to zapamatuju," uklidňovala jsem ho. Povídali jsme a povídali, a najednou byla tma. "Pojďte domů," řekl otec Tomáš. Chvilku jsme ještě tiše postáli před naším osadním křížem. Myslela jsem si: "Pane Bože, děkujeme ti za dnešní krásný den. Tolik jsme toho zase prožili! Za chvilku budeme doma a hupky do postele." Jenže to dopadlo úplně jinak.

/Pokračování/

D O P I S K L Á R C E

Představme si Klárku jako třináctileté děvče. Už jako malá ráda jezdila ke svému strýčkovi a kmotříčkovi Karlovi, který si pro ni vymýšlel různé hry a hodně si s ní povídal - i o docela vážných věcech. Jenže prázdniny vždycky rychle uběhly a Klárka se musela vrátit zpátky. Se strýčkem Karlem si však nepřestala povídat, jen jejich rozhovory dostaly podobu dopisů. Od jisté doby jejich dopisy začaly být hodně vážné. Klárce náhle zemřel tatínek. Vystavilo jí mnoho otázek, na které jí její strýc pomáhá hledat odpovědi. Klárka si jeho dopisy schovává, čas od času se k nim vrací. Některé z nich dá přečíst i nám.

MILÁ KLÁRKO!

Napsalas mi dlouhý dopis, na který bych Ti dnes rád odpověděl. Máš ze sebou těžké týdny. Stalo se Ti snad to nejhorší, co se může přihodit sotva čtrnáctiletému děvčeti. Měles tatínka moc ráda a nemůžeš pochopit, že od té havárie v červnu už s nímá není. Umím si představit, jak večer sedíš před jeho fotografií a polykáš slzy. Ptáš se: Proč? Napsalas mi v dopise: "Nemám proč žít." Já vím, Klárko, jsi smutná a nevíš, co dál. V dopise jsi mi položila otázku, na kterou není snadné odpovédět. Chtěš vědět, proč jsem zůstal tak vyrovnaný. Píšeš: "Vždyť táta byl Tvůj bratr. Určitě jsi ho taky měl rád. A přece jsi na pohřbu skoro vůbec neplakal, dokonce jsi nás s maminkou těšil. Jsi silnější než maminka a já nebo to souvisí s Tvou vírou?"

Moje milá Klárko! Několikrát jsem si tyhle Tvoje věty četl a myslím, že bych Tě měl především vyvést z omylu: Nebyl jsem a nejsem určitě o nic méně smutný než Vy dvě. Tvůj tatínek byl můj nejmladší bratr a měli jsme k sobě vždycky velice blízko. A i když se snažím žít jako křesťan, i když dost přemýšlím o své víře, přece i mě trápí otázka: Proč to Bůh na nás dopouští? Jistě, modlitba mi dává vždycky novou sílu, ale nemyl se: ani mně není vždycky všechno jasné. Víím, že ani víra nedává odpověď na všechny bolavé otázky. Také já se ptám: Proč je ve světě tolik bídy, válek, nemocí, bezpráví? a ptám se taky: Proč jsem na světě já, odkud přicházím, kam jdu?

Jsou to stejné otázky jako v Tvém dopise. Pokusím se Ti odpovédět, avšak nezapomeň: i člověk, který vyrostl ve víře, se setkává se stále novými

otázkami. Ani mně není všechno jasné, sčkoliv jsem studoval teologii i vyučoval náboženství. Dohodněme se, Klárko: budeme hledat a nacházet odpovědi společně. Brzy mi napiš. Rád bych Ti ukázal celou krásu a plnost naší víry, ale ani já nemám vždycky hned po ruce tu správnou odpověď. Ještě něco: nebudeme z našich rozhovorů vylučovat Tvou maminku. Je evangelického vyznání a píšeš, že si s Tebou o víře moc nepovídá. Ne každý o tom dokáže mluvit. Ale jsem si jist, že i ona se potýká se stejnými otázkami jako my dva. Když Ti někdy řekne: "Zeptej se svého knotra," není to určitě proto, že by Tě chtěla odbýt. Byl bych rád, kdybys jí ukazovala naše dopisy. Třeba i jí něco řeknou.

Budu končit, Klárko. Právě přišla naše Věrka a přinesla kytičku k obrázku Tvého tatínka. Zítře má svátek, nezapomněles?

Zdraví Tě

Tvůj knotr Karel

S Boží pomocí Rybka vstupuje do osátého ročníku. Těm, kteří se s ní setkávají poprvé /nebo kteří zapomněli/: Jednotlivá čísla po přečtení neodhazujte, ale vraťte tomu, kdo vám Rybku dává. Kdykoli si můžete jednotlivá čísla nebo i celé svázané ročníky vypůjčit.

Rybka tu není sama pro sebe, je tu pro vás. Aby mohla co nejlépe plnit svůj úkol, je třeba, aby věděla, co vás zajímá. Proto: pište. Můžete jí vyprávět, co jste prožili /teď o prázdninách toho jistě nebylo málo/, můžete se zeptat na věci, se kterými se setkáváte a kterým nerozumíte, můžete si přát, o čem byste si v ní chtěli přečíst nebo se s ní /a jejím prostřednictvím i s ostatními čtenáři/ podělit o to, co jste četli, slyšeli... Neostýchejte se napsat, dopis pro Rybku není žádné slohové cvičení, je to pozdrav od vás, který jí vždycky potěší!

A R O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Učitel

Nikdo z naší třídy nemohl vystát našeho učitele matematiky. Také mně připadal ze začátku divný. Až ene jednoho dne napadlo, že vlastně i jeho musím mít ráda. Tak jsem začala při matematice dávat víc pozor a pilně jsem se učila. A tu mi učitel začal být sympatický. Moje kamarádky se divily, že jsem se ho zastávala, když se mu smály a nadávaly na něj. Osažila jsem se jím vysvětlit, proč ho mám ráda. Kamarádky to pochopily a brzy se i ony na něj začaly dívat jinak.

Sigrída, Německo

Vrátit nebo nevrátit?

Byla přestávka. Najednou jsem slyšel, že se mnou něco cvraklo. Tomášovi vypadla z kapsy dvoumerka. Přišlápl jsem jí, aby jí neviděl. Ale najednou jsem zavedl pohledem o kříž, který máme ve třídě. Vzpomněl jsem si na příkázání: "Nepokradeš!" Dvoumerku jsem zvedl a dal ji Tomášovi. Měl ohromnou radost, protože myslel, že se s penězi už neshledá.

Rudi, Německo

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY